



Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 15 2017, nummers 354 – 373 dinsdag 18 april 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Ambtenarenrecht.....	7
Werkloosheid	9
Bijstand	10
Volksverzekeringen.....	11
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
Belastingdienst-Toeslagen.....	12
Luchtvaartwet	13
Wet arbeid vreemdelingen	14
Vreemdelingenrecht.....	16
Regulier.....	16
Asiel.....	18

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 354

CRvB, 13-04-2017, 16/4532 AW

de korpschef van politie.

Awb 1:3

AMBTENARENRECHT. LFNP. TRANSPONERINGSTABEL Geen beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3 Awb.

Aan het betoog van appellant dat artikel 4:84 van de Awb had moeten worden toegepast ligt de veronderstelling ten grondslag dat de transponeringstabel (TPT), die een bijlage is bij de Regeling, een beleidsregel is. De korpschef acht die opvatting onjuist. Voor het karakter van de TPT heeft de korpschef met name gewezen op de beschrijving van de Raad in de (...) uitspraken van 1 juni 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:1550](#) en [ECLI:NL:CRVB:2015:1663](#)) naar aanleiding van de vraag of de TPT voldoet aan de voorwaarden voor een algemeen verbindend voorschrift. De Raad moet dus in de eerste plaats beoordelen of de TPT een beleidsregel is.

In de uitspraken van 1 juni 2015 heeft de Raad, voor zover hier van belang, kort samengevat het volgende overwogen. De TPT is door de werkgroep matching tot stand gebracht met toepassing van de regels uit de Regeling. In de TPT is behoudens toepassing van de hardheidscausule in incidentele gevallen de rechtspositie van iedere in de overgang naar het LFNP betrokken politieambtenaar op individueel niveau bepaald. De Raad heeft geconcludeerd dat de TPT geen algemeen verbindend voorschrift is, maar dat er wel een zwaarwegende betekenis aan moet worden gehecht. Van het resultaat van de werkzaamheden van de werkgroep kan in beginsel niet worden afgeweken. Bij de besluiten tot toekenning en overgang naar een LFNP-functie mag de korpschef in beginsel volstaan met een verwijzing naar de TPT. Het is aan de betrokken politieambtenaar om aannemelijk te maken dat de matching niet overeenkomstig de Regeling is geschied of dat het resultaat van de matching anderszins onhoudbaar is te achten.

Bij vorenstaande overweging over de totstandkoming en betekenis van de TPT kan niet gezegd worden dat sprake is van een bij besluit vastgestelde algemene regel, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift, omtrent de afweging van belangen, de vaststelling van feiten of de uitleg van wettelijke voorschriften bij het gebruik van een bevoegdheid van een bestuursorgaan, welke begripsomschrijving in artikel 1:3 van de Awb voor de beleidsregel is vastgesteld. De TPT is dan ook geen beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Dit brengt mee dat een grondslag ontbreekt voor de toepasselijkheid van artikel 4:84 van de Awb.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1420](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 355

MK ABRS, 12-04-2017, 201604250/1/A3

burgemeester van Den Haag, appellant.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. Opiumwet 13b. Sluiten bedrijfspand. De reikwijdte van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet kan niet zodanig worden opgerekt dat ook een niet plaatsgevonden levering van drugs een sluiting van een pand echtvaardigt.

(...) De rechtbank heeft terecht overwogen dat artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet de bevoegdheid tot het opleggen van een last onder bestuursdwang verleent indien zich daadwerkelijke verkoop, aflevering of verstrekking van drugs voordoet. Een poging daartoe is onvoldoende. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de enkele aanwezigheid van een handelshoeveelheid drugs in een pand met zich brengt dat aan artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet de bevoegdheid tot het opleggen van een last onder bestuursdwang kan worden ontleend. Niet in geschil is dat in het bedrijfspand van [wederpartij] geen drugs zijn aangetroffen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat er verder geen aanwijzingen zijn van daadwerkelijke verkoop, aflevering of verstrekking. De anonieme, en volgens de burgemeester betrouwbaar gebleken, meldingen alsmede de in de haven van Antwerpen onderschepte lading, die bestemd was voor het bedrijfspand van [wederpartij], zijn niet relevant voor de vraag of de burgemeester artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet mocht toepassen. Daarvoor is slechts relevant of vanuit het bedrijfspand daadwerkelijk drugs werden verkocht, afgeleverd of verstrekt dan wel of in het bedrijfspand een handelshoeveelheid drugs aanwezig was. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de reikwijdte van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet niet zodanig kan worden opgerekt dat ook een niet plaatsgevonden levering van drugs een sluiting van een pand rechtvaardigt. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester niet bevoegd was op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet het bedrijfspand van [wederpartij] te sluiten. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:993](#)

JnB2017, 356

MK ABRS, 12-04-2017, 201601530/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:31 lid 1, lid 2

HANDHAVING. Spoedeisende bestuursdwang. De kenbaarheid van NEN-normen is voldoende verzekerd, nu de NEN-normen tegen redelijke betaling aangeschaft kunnen worden en van de NEN-normen tevens in de bibliotheek van het Nederlands Normalisatie Instituut kennis genomen kan worden. Verwijzing naar ABRS, 02-02-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP2750](#). Voor het college bestaat geen verplichting om, indien in een besluit of daaraan ten grondslag liggende stukken wordt verwezen naar een NEN-norm deze norm gratis ter beschikking te stellen. Dat volgt niet uit de uitspraak van de Hoge Raad van 22-06-2012 ([ECLI:NL:HR:2012:BW0393](#)) waarnaar [appellant] in dit kader heeft verwezen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1004](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 357

MK ABRS, 12-04-2017, 201600001/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 3

Bouwbesluit 8.1, 8.2

WABO. Artikel 8.2 van het Bouwbesluit strekt er toe om schade, die niet altijd kan worden voorkomen, zoveel als mogelijk te voorkomen. In dit geval is er geen grond voor het oordeel dat het college aannemelijk had moeten achten dat bij de uitvoering van de funderingswerkzaamheden onvoldoende maatregelen zouden worden getroffen om te voorkomen dat deze tot beschadiging van de woning van [appellant] zouden leiden, zodat de vergunning in strijd met artikel 8.2 van het Bouwbesluit of de ten tijde van belang geldende NEN-EN 1997-1+CI:2012 zou zijn verleend.

(...) omgevingsvergunning voor het herstellen van de fundering van de panden (...).

(...) Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 juni 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:1984](#)) staat in de Nota van Toelichting bij het Bouwbesluit

(Staatsblad 2011, 416) dat de functionele eis van artikel 8.1, eerste lid, van het

Bouwbesluit duidelijk maakt dat onveilige situaties niet volledig voorkomen kunnen

worden. Volgens de toelichting op artikel 8.2 moeten, om onveilige situaties tijdens

bouw- of sloopwerkzaamheden te voorkomen, maatregelen worden getroffen om letsel

van personen of beschadiging van al dan niet roerende zaken te voorkomen. Blijkens

deze toelichting bestaat de onveiligheid er ten aanzien van al dan niet roerende zaken in

dat daaraan schade wordt toegebracht. Dergelijke onveilige situaties kunnen weliswaar

niet altijd worden voorkomen, maar om die zoveel als mogelijk te voorkomen, moeten in

ieder geval de in artikel 8.2 bedoelde maatregelen worden getroffen, zodat deze

maatregelen als minimumeisen hebben te gelden.

(...) Het door [appellant] in hoger beroep aangevoerde biedt geen grond voor de

conclusie dat de rechtbank ten onrechte geen aanleiding heeft gezien voor het oordeel

dat het college aannemelijk had moeten achten dat bij de uitvoering van de

funderingswerkzaamheden onvoldoende maatregelen zouden worden getroffen om te

voorkomen dat deze tot beschadiging van de woning van [appellant] zouden leiden,

zodat de vergunning in strijd met artikel 8.2 van het Bouwbesluit of de ten tijde van

belang geldende NEN-EN 1997-1+CI:2012 zou zijn verleend.

Niet in geschil is dat na het uitvoeren van de funderingswerkzaamheden is gebleken dat

aan de woning van [appellant] schade is ontstaan. De omstandigheid dat schade is

ontstaan aan de woning brengt, daargelaten of dat door de funderingswerkzaamheden is

veroorzaakt en zo ja, in welke mate de staat van de woning van [appellant] voorafgaand

aan de funderingswerkzaamheden hierbij een rol heeft gespeeld, evenwel niet met zich

dat het college ten tijde van de vergunningverlening niet aannemelijk heeft mogen achten dat geen schade zou optreden, indien [belanghebbende] de werkzaamheden conform de vergunning zou uitvoeren. Artikel 8.2 strekt er toe om schade, die niet altijd kan worden voorkomen, zoveel als mogelijk te voorkomen. Het college heeft met het verbinden van de voorschriften aan de vergunning met betrekking tot het indienen van een palenplan en bouwveiligheidsplan en de monitoring van trillingen en zettingen tijdens de heiwerkzaamheden getracht te voorkomen dat schade zou worden veroorzaakt door de werkzaamheden. Voorts is niet in geschil dat de heimethode waarin het project voorziet algemeen bekend staat als trillingsarm. Het college heeft ter zitting met betrekking tot de door [appellant] aangevoerde breedte van de palen, uiteengezet dat het gebruik van palen met een smallere schacht niet de voorkeur had, omdat in dat geval sprake is van een kleiner heiblok en kleiner valgewicht waardoor in verhouding tot palen met een bredere schacht vaker geheid dient te worden voordat de palen in de grond zitten en bovendien meer palen dienen te worden gebruikt ter fundering. Voorts heeft het college ter zitting uiteen gezet dat de methode van het trillingsvrij persen, waar volgens [appellant] voor gekozen had moeten worden, ook risico's met zich brengt, omdat eerst een betonnen vloer gestort wordt die moet uitharden en tijdens het uitharden de vloer op de muren rust. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:987](#)

JnB2017, 358

MK ABRS, 12-04-2017, 201601276/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 eerste lid aanhef en onder b

WABO. Afwijzen handhavingsverzoek. Aanbrengen van menggranulaat op een aantal zandpaden in het buitengebied is geen verharden als bedoeld in het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Geen omgevingsvergunning vereist.

[ECLI:NL:RVS:2017:990](#)

JnB2017, 359

VZR Rechtbank Amsterdam, 15-03-2017 (publ. 10-04-2017),

AMS 17/951

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2, 2.12 lid 1 onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1 lid 1 onder i, 3.1.6 lid 2

WABO. Omgevingsvergunning voor de aanleg van vier steigers. Verweerder heeft de ladder voor duurzame verstedelijking als bedoeld in het Bro niet hoeven toepassen. De bedoeling van deze toetsing is zorgvuldig ruimtegebruik te stimuleren en het voorkomen van leegstand en verloedering. Men beziet dan of in een bepaalde behoefte (waar het project op ziet) binnen bestaand stedelijk gebied van de regio kan worden voorzien door benutting van beschikbare gronden door herstructurering, transformatie of anderszins. Gelet hierop wordt geoordeeld dat het vergunnen van de bouw van een paar steigers

waarlangs een aantal boten ligplaats kunnen innemen, niet valt onder de definitie van stedelijke ontwikkeling in de zin van het Bro.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:1630](https://ecli.nl/RBAMS:2017:1630)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 360

MK CRvB, 30-03-2017 (publ. 10-04-2017), 15/6944 AW, 15/6945 AW, 15/6947 AW

korpschef van politie.

Bbp 16, 21

AMBTENARENRECHT. LFNP. INTREKKING PERSOONLIJKE TOELAGE. De uniformering van de verschillende rechtspositionele regelingen van de (voormalige) regionale politiekorpsen in het kader van de vorming van de nationale politie, teneinde te bereiken dat politieambtenaren in dezelfde functie gelijk worden beloond, is een bijzondere omstandigheid, die intrekking van de toelagen rechtvaardigt. De Raad neemt daarbij in aanmerking dat de te uniformeren regelingen tevens in het Centraal Georganiseerd Overleg Politie zijn vastgesteld, zodat deze mede gedragen worden door de politievakorganisaties. De korpschef heeft het belang van uniformering zwaarder mogen laten wegen dan het belang van appellanten bij het onbeperkte behoud van hun toelage. Daarnaast heeft de korpschef een ruime afbouwregeling van vijf jaar getroffen. De korpschef heeft dan ook in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot intrekking van de toelage gebruik kunnen maken.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1344](https://ecli.nl/CRVB:2017:1344)

JnB2017, 361

MK CRvB, 16-03-2017 (publ. 12-04-2017), 16/648 AW

korpschef van politie.

Wet WIA

Barp 94 lid 1, aanhef en onder e, 94 lid 5

Besluit van 14 augustus 2015, houdende wijziging van het Besluit algemene rechtspositie politie, het Besluit bezoldiging politie en enige andere besluiten en intrekking van het Besluit suppletierегeling gedeeltelijk arbeidsongeschikten sector politie en de Regeling compensatie inkomensgevolgen WIA in verband met de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Stb. 2015, 318)

AMBTENARENRECHT. DEELONTSLAG. 1. Toepasselijk recht. Bij de beoordeling van het bestreden besluit geldt ook het bij het Besluit van 14 augustus 2015 ingevoerde nieuwe vijfde lid van artikel 94 van het Barp als toepasselijk voorschrift. 2. Artikel 94, vijfde lid (nieuw), van het Barp vormt geen beletsel voor het deelontslag. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat het bepaalde in

(thans) artikel 94, elfde lid, van het Barp, gehandhaafd is gebleven. Een uitzondering voor gevallen als bedoeld in artikel 94, vijfde lid, is niet gemaakt.

Appellante was aangesteld in de functie van [naam functie a]. Na een langdurige ziekteperiode vanaf november 2011 heeft het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen haar aanvraag om een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) op 17 februari 2014 afgewezen omdat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Bij besluit van 21 mei 2014 heeft de korpschef appellante per 1 juli 2014 deelontslag verleend door haar werktijd van 36 uur per week terug te brengen naar 27 uur per week. Hierbij is toepassing gegeven aan artikel 94, eerste lid, aanhef en onder e, van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp).
Raad: *Het toepasselijke recht.*

Bij besluit van 14 augustus 2015 (Staatsblad 2015, 318) is onder meer artikel 94 van het Barp gewijzigd in verband met de inwerkingtreding van de Wet WIA op 29 december 2005. In het nieuwe vijfde lid is bepaald: "De ambtenaar die door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen voor minder dan 35% arbeidsongeschikt is verklaard, blijft in dienst, tenzij een zwaarwegend dienstbelang zich hiertegen verzet. Indien het voor de ambtenaar niet mogelijk is zijn bestaande samenstel van werkzaamheden te blijven verrichten, wordt hij gere-integreerd in aangepast werk." In het nieuwe elfde lid is bepaald wat daarvoor al was bepaald in het (oude) twaalfde lid: "Indien herplaatsing als bedoeld in het derde lid, onder c, plaatsvindt in een betrekking voor minder uren dan het aantal uren waarvoor de ambtenaar was aangesteld, heeft het ontslag uitsluitend betrekking op het meerdere aantal uren." Aan de inwerkingtreding van de wijzigingen in artikel 94 van het Barp is terugwerkende kracht verleend tot en met 29 december 2005. Over deze terugwerkende kracht is in de Nota van Toelichting bij het besluit van 14 augustus 2015 vermeld: "De wijzigingen hebben grotendeels enkele jaren terugwerkende kracht, maar op instructie van het Centraal Georganiseerd Overleg Politie heeft de politie in die periode wel al conform de nieuwe bepalingen gehandeld." In dat verband heeft de korpschef een brief overgelegd van de minister van Veiligheid en Justitie van 15 november 2012 aan de toenmalige korpsbeheerders en het College van Bestuur Politieacademie met een weergave van de belangrijkste afspraken die daaromtrent waren gemaakt. In deze brief is ook al aangekondigd dat de wijzigingen in onder meer het Barp als gevolg van de vervanging van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering door de Wet WIA in zullen gaan met terugwerkende kracht tot 29 december 2005.

Het voorgaande brengt mee dat bij de beoordeling van het bestreden besluit ook het bij het besluit van 14 augustus 2015 ingevoerde nieuwe vijfde lid van artikel 94 van het Barp als toepasselijk voorschrift geldt. Daarbij merkt de Raad op dat het de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever was dat de op de nieuwe situatie van de Wet WIA toegesneden en noodzakelijke rechtspositionele voorschriften gelden voor een besluit als hier aan de orde. De korpschef heeft hiermee ook rekening kunnen houden door de brief van 15 november 2012.

Het deelontslag wegens ziekte

Omdat de weigering van een uitkering ingevolgde de Wet WIA aan appellante gebaseerd is op de omstandigheid dat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt is, moet de Raad ook

beoordelen of het aan appellante verleende deelontslag in overeenstemming is met artikel 94, vijfde lid, van het Barp zoals dit luidt na het besluit van 14 augustus 2015. Appellante meent dat dit niet het geval is. De korpschef heeft het tegenovergestelde bepleit.

De bewoordingen van het artikellid verbieden niet het verlenen van een deelontslag bij ziekte, wanneer de ambtenaar zijn aanstelling bij het bevoegd gezag behoudt en geplaatst wordt op een passende functie die in overeenstemming is met zijn arbeidsmogelijkheden. De Nota van Toelichting bij het besluit van 14 augustus 2015 biedt geen aanknopingspunt voor een andersluidende bedoeling van de wetgever. Ook uit de brief van de Minister van Veiligheid en Justitie van 15 november 2012 blijkt niet dat een ambtenaar die voor minder dan 35% arbeidsongeschikt is verklaard en die in een passende deeltijdfunctie is herplaatst toch voor zijn oorspronkelijke werktijd in dienst zou moeten blijven. Het oogmerk is volgens die brief alleen dat een dergelijke ambtenaar in dienst blijft en zo nodig in ander werk gere-integreerd wordt. Hieruit blijkt niet dat er belemmeringen zijn om de minder dan 35% arbeidsongeschikte ambtenaar die in dienst blijft zo nodig te laten re-integreren in aangepast werk voor een geringer aantal uren dan zijn oorspronkelijke aanstelling. Artikel 94, vijfde lid (nieuw), van het Barp vormt dus geen beletsel voor het bij het bestreden besluit gehandhaafde deelontslag. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat het bepaalde in (thans) artikel 94, elfde lid, van het Barp, gehandhaafd is gebleven. Een uitzondering voor gevallen als bedoeld in artikel 94, vijfde lid, is niet gemaakt.

De Raad volgt appellante niet in haar betoog dat de korpschef onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft gedaan en onvoldoende heeft geprobeerd haar in een passende functie van 36 uur per week te plaatsen. De Raad verwijst naar de overwegingen van de rechtbank die hij in grote lijnen overneemt. In de gedingstukken komt overtuigend tot uitdrukking dat de korpschef gedurende de gehele ziekteperiode van appellante geprobeerd heeft om, rekening houdend met haar mogelijkheden en beperkingen, invulling te geven aan de re-integratie en de plaatsing in passende werkzaamheden. Dat de reorganisatie van de politie met de omvorming tot een Nederlandse Politie ook beperkingen meebracht in de mogelijkheden van de korpschef, was een gegeven.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1349](https://ecli.nl/crvb/2017/1349)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 362

MK CRvB, 29-03-2017 (publ. 13-04-2017), 15/7860 WW, 15/7975 WW

Raad van bestuur van het Uvv.

WW 27a lid 8

WW. HERZIENING, TERUGVORDERING, OPLEGGING BOETE. DRINGENDE

REDENEN. I.c. is de conclusie gerechtvaardigd dat het boetebesluit van het Uvv

in belangrijke mate heeft bijgedragen aan de ernstige psychische klachten die betrokkene ondervindt. Betrokkene is hierdoor niet alleen zijn baan bij [naam B.V. 2] kwijtgeraakt, maar ook volledig arbeidsongeschikt geworden. Een en ander heeft geleid tot een aanzienlijk inkomensverlies waardoor betrokkene ook in ernstige financiële nood is gekomen en executoriale verkoop van zijn woning dreigt. Deze voor betrokkene zeer ingrijpende gevolgen rechtvaardigen de conclusie dat in zijn geval sprake is van dringende redenen om geheel af te zien van het opleggen van een boete. Dat deze gevolgen zich bij betrokkene in een later stadium in volle omvang hebben geopenbaard, maakt dat niet anders. Er is geen aanleiding te voldoen aan het verzoek van het Uvw ter zitting om het onderzoek te heropenen om een verzekeringsarts bezwaar en beroep van het Uvw te laten beoordelen of sprake is van dringende redenen om van de boete af te zien.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1377](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 363

CRvB, 04-04-2017, 16/3140 PW

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard.

PW

Beleidsregels Participatiewet Nissewaard 2015 4.2.14

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. REISKOSTEN. Toekenning bijzondere bijstand voor reiskosten in verband met verblijf zoon in TBS-kliniek op basis van eenmaal per maand. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het college in de omstandigheden van appellante aanleiding had moeten zien om de bijzondere bijstand te berekenen op basis van een bezoek van tweemaal per maand. Terecht heeft de rechtbank geoordeeld dat gesproken moet worden van tbs in aansluiting op een gevangenisstraf, wat meer gelijkenis vertoont met de situatie van detentie dan met de situatie van een reguliere ziekenhuisopname. De zoon is gedeeltelijk ontoerekeningsvatbaar verklaard, aan hem is een gevangenisstraf opgelegd gelijk aan de duur van het voorarrest, en hij is aansluitend opgenomen in een tbs-kliniek. Er is geen sprake van tbs na ontslag van alle rechtsvervolgning, dat op een lijn is te stellen met een bevolen opname in een psychiatrisch ziekenhuis. Het college heeft daarom gehandeld in overeenstemming met zijn beleid ter zake van bijzondere bijstand voor reiskosten voor het bezoeken van een gedetineerd gezinslid.

Geen aanleiding om af te wijken van de beleidsregels.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1247](#)

JnB2017, 364

CRvB, 04-04-2017, 16/1617 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.
WWB 36, 44

BIJSTAND. LANGDURIGHEIDSTOESLAG. Met ingang van 1 juli 2013 is artikel 44 van de WWB, anders dan voordien, ook van toepassing op artikel 36 van de WWB. Dit betekent dat vanaf die datum in beginsel geen langdurigheidstoelage meer wordt verleend over een periode voorafgaand aan de datum waarop de aanvraag om langdurigheidstoelage is ingediend. Aangezien de WWB met ingang van 1 januari 2015 is ingetrokken en vervangen door de PW en de in artikel 36 van de WWB geregelde langdurigheidstoelage per die datum is komen te vervallen - en daarvoor de in artikel 36 van de PW geregelde individuele inkomenstoelage in de plaats is gekomen -, brengt dit mee dat in beginsel uiterlijk op 31 december 2014 een aanvraag om langdurigheidstoelage kon worden ingediend. Van dit uitgangspunt kan worden afgeweken indien bijzondere omstandigheden een latere indiening rechtvaardigen. Door appellant zijn geen bijzondere omstandigheden naar voren gebracht. De beroepsgrond van appellant dat hij ook met terugwerkende kracht aanspraak kon maken op langdurigheidstoelage treft geen doel.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1274](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 365

MK CRvB, 07-04-2017, 15/3344 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. De SvB heeft appellant laten weten dat hij vanaf het vierde kwartaal van 2013 geen recht meer heeft op kinderbijslag op grond van de AKW. Appellant voldoet namelijk niet meer aan de voorwaarden voor het aannemen van ingezetenschap. De woonplaats van appellant bevond zich in het kwartaal in geding in Slowakije, ook al verbleef hij een deel van dit kwartaal feitelijk in Nederland. Dat appellant legaal in Nederland verbleef maakt dit niet anders. Uit een legaal verblijf in Nederland volgt niet onmiddellijk dat iemand ook als ingezetene aangemerkt wordt. Dit geldt zowel voor Nederlanders als voor personen met een andere nationaliteit.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1352](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 366

MK CRvB, 04-04-2017, 15/7838 NIOAZ

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

IOAZ 5, 16a

IOAZ. TERUGWERKENDE KRACHT. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. In geschil is of sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot verlening van de IOAZ-uitkering met terugwerkende kracht vanaf 10 november 2009. Anders dan het college stelt, hebben appellante en de erven aannemelijk gemaakt dat betrokkene voor de bedrijfsbeëindiging contact heeft gehad met de afdeling BBZ van de gemeente Almelo en dat hij daar te kennen heeft gegeven om medische redenen te willen stoppen met zijn bedrijf en daarom in aanmerking te willen komen voor een uitkering. Betrokkene heeft zodanige actie in de richting van het college ondernomen dat die tot het innemen van een daartoe strekkende aanvraag had moeten leiden. Het college heeft immers ter zitting bevestigd dat, indien wordt aangenomen dat betrokkene voor de bedrijfsbeëindiging bij de afdeling BBZ heeft aangegeven om medische redenen te willen stoppen met zijn bedrijf en daarom in aanmerking te willen komen voor een uitkering, de afdeling BBZ betrokkene had moeten voorlichten over een aanvraag om een IOAZ-uitkering. Daarom is sprake van bijzondere omstandigheden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1299](https://ecli.nl/crvb/2017:1299)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 367

ABRS, 12-04-2017, 201606045/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2 lid 1 aanhef en onder e, 7 lid 2
Wet op de huurtoeslag 1a lid 1, 7 lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Wht. Onderhuur. Bewijs dat sprake is van onderhuur kan niet op een andere wijze dan door middel van een schriftelijke overeenkomst tot onderhuur worden geleverd.

(...) Uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, onderdeel 2, van de Awir volgt dat onderhuur, als bedoeld in die bepaling, slechts wordt aangenomen, indien de desbetreffende overeenkomst, voorafgaand aan de periode van belang, niet alleen is gesloten, maar tevens in een gedateerde en ondertekende akte is vastgelegd. Aan de door [appellante] in hoger beroep overgelegde overeenkomst, een summier handgeschreven stuk met als dagtekening 1 november 2008, kan niet de betekenis worden toegekend die [appellante] daaraan gehecht wil zien. Daargelaten wanneer de overeenkomst is opgesteld, zijn [appellante] en [persoon] in deze overeenkomst niet een tegenprestatie van de huurder voor het gebruik van de kamer overeengekomen.

Aangezien dit geldt als een van de essentialia van de huurovereenkomst, heeft [appellante] niet aannemelijk gemaakt dat zij vanaf 1 november 2008 op basis van een schriftelijke overeenkomst tot onderhuur een kamer heeft verhuurd aan [persoon]. De rechtbank heeft terecht overwogen dat nu het bewijs dat sprake is van onderhuur niet op een andere wijze dan door middel van een schriftelijke overeenkomst tot onderhuur kan worden geleverd, de Belastingdienst/Toeslagen [persoon] terecht als medebewoner heeft aangemerkt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:999](#)

JnB2017, 368

ABRS, 12-04-2017, 201602879/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1, 11

Burgerlijk Wetboek (BW) 3:3 lid , 7:233

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Wht. Woonark in kwestie is geen onroerende zaak. De woonark kan niet worden geacht met de daaronder gelegen grond te zijn verenigd. Evenmin is gebleken dat de woonark met de oever is verenigd. Verwijzing naar arrest Hoge Raad 15-01-2010 ([ECLI:NL:HR:2010:BK9136](#)). De aan het arrest van de Hoge Raad 27-09-2013 ([ECLI:NL:HR:2013:CA0813](#)) ten grondslag liggende feiten zijn niet vergelijkbaar met het geval van [appellant]. De bevestiging van de woonboot aan met in de bodem verankerde steigers, leidt niet tot het oordeel dat de woonboot daarmee een zodanig visueel en functioneel geheel vormt als bedoeld in dit arrest, dat op grond daarvan moet worden geoordeeld dat de woonboot naar aard en inrichting bestemd is om duurzaam ter plaatse te blijven. Dat een vergunning is verleend voor permanente bewoning, het de bedoeling is om langdurig op de huidige locatie ligplaats in te nemen en de woonark sinds plaatsing in 2011 op deze locatie als woning wordt gebruikt, danwel volgens de maatschappelijke opvattingen als woning wordt ervaren, leidt evenmin tot het oordeel dat de woonark een onroerende zaak is.

[ECLI:NL:RVS:2017:1035](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Luchtvaartwet

JnB2017, 369

MK ABRs, 05-04-2017, 201600591/1/A3

minister van Defensie, appellant.

Luchtvaartwet 25i (vervallen per 24 december 2008)

Wet luchtvaart 10.15, 10.19

Wet Regelgeving burgerluchthavens en militaire luchthavens (Wet Rbml) XVIII

Besluit militaire luchthavens (Besluit) 34

LUCHTVAARTWET. In dit geval was ten tijde van het besluit op bezwaar gelet op

artikel XVIII, derde lid, van de Wet Rbml, hoofdstuk IV van de Luchtvaartwet nog van toepassing. In dit hoofdstuk is artikel 25i opgenomen, waarin is bepaald dat alle gegevens, welke ingevolge de artikelen 20, eerste lid, onder d, en 25g zijn verzameld met betrekking tot de geluidsbelasting, openbaar zijn, tenzij het belang van de veiligheid van de Staat zich daartegen verzet. De rechtbank heeft niet onderkend dat het verzoek van [wederpartij] om openbaarmaking van het rapport in het besluit op bezwaar ten onrechte niet aan deze bepaling is getoetst.

[ECLI:NL:RVS:2017:944](https://ecli.nl/RVS:2017:944)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 370

Conclusie staatsraad advocaat-generaal, 12-04- 2017, 201603427/2/V6 en 201603422/2/V6

Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen 2 lid 1

WAV. Conclusie staatsraad advocaat-generaal mr. L.A.D. Keus over bewijsvergaring in boetezaken.

(...) verzocht is een conclusie te nemen over de volgende drie onderwerpen:

1. De in acht te nemen waarborgen bij de totstandkoming van verklaringen die in het kader van een procedure tot oplegging van een bestuurlijke boete ten overstaan van een toezichthouder worden afgelegd;
2. De wijze waarop het boeteopleggende bestuursorgaan en de bestuursrechter moeten omgaan met nadere verklaringen die, doorgaans ter ontkrachting van eerder afgelegde verklaringen, in een later stadium van de procedure worden overgelegd door degene die is beboet;
3. De toelaatbaarheid van en grenzen aan bewijsvergaring door het boeteopleggende bestuursorgaan in een later stadium van de procedure tot boeteoplegging (na afronding van het onderzoek van de bevoegde toezichthouder).

De voorzitter [van de ABRS} heeft (...) verzocht daarbij in te gaan op [nader genoemde] (...) vragen:

(...) Samenvatting van de antwoorden:

1. De toezichthouder behoeft bij het afnemen van een verhoor geen gebruik te maken van een beëdigde tolk. Het is toelaatbaar dat de toezichthouder van een telefonische tolk gebruik maakt.
2. Met het oog op de identificatie van de opsteller van het boeterapport mag in de regel worden verlangd dat het rapport door hem wordt ondertekend. Het ontbreken van een ondertekening behoeft echter geen consequenties te hebben, als de identiteit van de opsteller van het rapport op andere wijze onomstotelijk kan worden vastgesteld. Gelet op de inmiddels in artikel 29a, derde lid, Sv opgenomen regeling ligt het in de rede dat degene die wordt verhoord met het oog op een aan hem op te leggen bestraffende

sanctie, zijn verklaring ondertekent als hij zich met de weergave daarvan kan verenigen. Het ontbreken van een handtekening kan aanleiding tot discussie over de juistheid van de verklaring geven.

De wet dwingt er niet toe dat als getuigen gehoorde personen hun verklaring ondertekenen. Ondertekening door de getuige kan de ruimte voor latere discussies over de juistheid van diens verklaring echter beperken.

3. De handhavende instanties moeten de cautie geven aan een persoon die wordt verhoord met het oog op een aan hem op te leggen sanctie. Van dat laatste is sprake indien naar objectieve maatstaven door een redelijk waarnemer kan worden vastgesteld dat van een "verhoor" met het oog op de oplegging van een bestuurlijke boete sprake is. Aan getuigen behoeft de cautie niet te worden gegeven.

Uit de wet en het EVRM vloeit niet voort dat in het kader van een controlebezoek waarbij vragen worden gesteld, de cautie moet worden gegeven. Dat betekent overigens niet dat een ("wilsafhankelijke") verklaring die, zonder dat de cautie was gegeven, onder dwang is verkregen, aan een later aan de verhoorde persoon op te leggen boete ten grondslag kan worden gelegd; de zogeheten reflexwerking van het zwijgrecht verzet zich daartegen.

Als het verhoor van een getuige als gevolg van hetgeen de getuige verklaart "van kleur verschiet" en voortzetting van het verhoor (mede) op het opleggen van een bestraffende sanctie aan degene die wordt verhoord zou zijn gericht, dient de cautie vóór de daadwerkelijke voortzetting van het verhoor te worden gegeven.

4. Voor de vastlegging van de verklaring van een verdachte in een strafzaak gelden sedert 1 maart 2017 nadere eisen, waaronder de eis dat die verklaring zo volledig mogelijk en zoveel mogelijk in de vorm van vraag en antwoord wordt opgenomen en dat de verdachte zijn verklaring ondertekent, indien hij daarmee instemt. Het ligt voor de hand voor de vastlegging van de verklaring van de te beboeten persoon ten overstaan van de toezichthouder thans gelijke eisen te hanteren.

Voor de vastlegging van de verklaring van een ten overstaan van de toezichthouder afgelegde getuigenverklaring gelden geen formele eisen. Wel geldt voor de getuigenverklaring de materiële eis dat zij geen gissingen en conclusies mag bevatten. De grens tussen gissingen en conclusies enerzijds en omstandigheden die een getuige waarneemt of ondervindt, is niet altijd eenvoudig te trekken. De getuige behoeft niet vóór zijn verhoor op de hoogte te worden gesteld van de exacte achtergronden van zijn verhoor en van de consequenties die zijn verklaring voor derden zou kunnen hebben.

5. Het incorporeren van het boeterapport in een aan de vermeende overtreder te verzenden voornemen tot boeteplegging is problematisch. Het boeterapport dient als een eigenstandig stuk te worden opgemaakt.

6. Aan het uitgangspunt dat volgens vaste jurisprudentie in beginsel van de juistheid van een op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakt boeterapport mag worden uitgegaan, komt slechts betekenis toe voor hetgeen de verbalisant uit eigen waarneming en ondervinding heeft verklaard. Het uitgangspunt impliceert dus bijvoorbeeld niet zonder meer de juistheid van de vertolking of vertaling, mede ten behoeve van de verbalisant, van een ten overstaan van de verbalisant afgelegde verklaring.

Door de beboete persoon in een later stadium van de procedure overgelegde afwijkende verklaringen zullen in beginsel door het bestuursorgaan en de bestuursrechter in aanmerking moeten worden genomen. De latere (afwijkende) verklaringen zullen niet per se boven de eerdere, ten overstaan van de toezichthouder afgelegde verklaringen prevaleren. Het zal aan de beboete persoon zijn aan te tonen dat en waarom niet van de eerder afgelegde verklaringen mag worden uitgegaan.

7. Het is toelaatbaar dat het bestuursorgaan na afronding van het onderzoek door de toezichthouder (en ook in (hoger) beroep) nader bewijs vergaart en aan de boeteoplegging ten grondslag legt. Na de fase van besluitvorming zal het inbrengen van nieuwe bewijsmiddelen echter ontoelaatbaar zijn, indien daardoor de redelijke termijn wordt overschreden, de rechten van de verdediging worden geschaad of de inbreng van nieuwe bewijsmiddelen in strijd moet worden geacht met de eisen van een goede procesorde, toegespitst op hetgeen in dit verband in redelijkheid van het bestuursorgaan mocht worden gevergd.

8. De bestuurlijke lus is in boetezaken niet principiële uitgesloten. Voor zover zij strekt tot het bijbrengen van nieuw bewijs, gelden daarvoor tenminste gelijke beperkingen als voor het inbrengen van nader bewijs als bedoeld in het antwoord op vraag 7. Als gevolg daarvan is er voor een bestuurlijke lus, gericht op nadere bewijsgaring, slechts weinig ruimte, maar geheel uitgesloten is zij niet.

Voorts mag worden aangenomen dat de bestuursrechter hoe dan ook terughoudend zal zijn de bestuurlijke lus voor het herstellen van bewijsgebreken (die de feitelijke grondslag van de boeteoplegging raken) toe te passen, méér dan ten aanzien van andere gebreken, zoals de disproportionaliteit van de opgelegde boete. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1034](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) ("Conclusie staatsraad advocaat-generaal over bewijsvergaring in boetezaken") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 371

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 07-04-2017, AWB 16/29219

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. Toewijzing vovo. Niet valt uit te sluiten dat hetgeen aan de orde is gesteld valt onder de reikwijdte van de prejudiciële vragen van de CRvB, gelet op de conclusie van de Advocaat-Generaal in antwoord op de prejudiciële vragen. Uit een door verzoeker overgelegd orthopedagogisch rapport moet

worden afgeleid dat de moeder de daadwerkelijke dagelijkse verzorging van de kinderen door haar medische situatie niet alleen op zich kan nemen.

Verzoeker voert aan dat sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden en heeft naar voren gebracht dat hij gezinsleven uitoefent met zijn twee minderjarige kinderen die de Nederlandse nationaliteit bezitten en heeft daarbij een beroep gedaan op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 8 maart 2011 inzake Ruiz Zambrano, C-34/09 [[ECLI:EU:C:2011:124](#)] en op de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 16 maart 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:665](#)), waarin de CRvB uitleg heeft gevraagd aan het Hof over de vraag onder welke voorwaarden een ouder zonder verblijfsvergunning een verblijfsrecht kan ontlenen aan het feit dat diens kind de Nederlandse nationaliteit heeft, alsmede op de conclusie van de Advocaat-Generaal M. Szpunar die in die zaak op 8 september 2016 is genomen. Verzoeker heeft in dit verband, onder verwijzing naar de orthopedagogische rapportage die door de Rijksuniversiteit te Groningen op 11 oktober 2016 is opgemaakt en in bezwaar is overlegd, gesteld dat de Nederlandse moeder van de kinderen gelet op haar (medische) situatie niet in staat is de zorg daadwerkelijk zelf op zich te nemen. [...]

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter valt op voorhand niet uit te sluiten dat hetgeen in onderhavige zaak aan de orde is gesteld valt onder de reikwijdte van voornoemde prejudiciële vragen van de CRvB. De beantwoording van deze vragen door het Hof is daarom van belang voor de beoordeling van het bezwaar van verzoeker, zodat de voorzieningenrechter van oordeel is dat het onderzoek in bezwaar in afwachting daarvan reeds hierom dient te worden aangehouden. De voorzieningenrechter heeft daarbij acht geslagen op het feit dat de Advocaat-Generaal Szpunar in zijn conclusie in antwoord op de prejudiciële vragen d.d. 8 september 2016 heeft aangegeven dat hij het Hof in overweging geeft artikel 20 van het VWEU aldus uit te leggen dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een ouder, die een derdelander is en die de daadwerkelijke zorg heeft voor zijn jonge kind dat Unieburger is, een verblijfsrecht ontzegt in de lidstaat waarin dat kind woont en waarvan het de nationaliteit heeft, voor zover dergelijke besluiten tot gevolg hebben dat het kind het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, wanneer niet is komen vast te staan dat de andere ouder, die onderdaan van dezelfde lidstaat is, de daadwerkelijke zorg voor het kind alleen op zich kan nemen. In dit verband volstaat niet dat wordt aangetoond dat niet is uitgesloten dat de andere ouder feitelijk in staat zou kunnen zijn om voor het kind te zorgen. Tevens is daarin door de Advocaat-Generaal geconcludeerd dat de autoriteiten de lidstaat ambtshalve de vraag moeten opwerpen of, en vaststellen dat de andere ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind op zich kan nemen, waarbij de autoriteiten rekening dienen te houden met alle omstandigheden van het geval, met inachtneming van de beginselen van evenredigheid en van het belang van het kind.

In dit verband acht de voorzieningenrechter tevens van belang dat verzoeker in bezwaar het orthopedagogisch rapport d.d. 11 oktober 2016 van het door de Rijksuniversiteit Groningen uitgevoerde onderzoek heeft overgelegd, waaruit volgens hem moet worden afgeleid dat de moeder de daadwerkelijke dagelijkse verzorging van de kinderen door

haar medische situatie niet alleen op zich kan nemen en dat zij, zonder de ondersteuning die verzoeker aan het gezin geeft, emotioneel niet beschikbaar zal zijn voor de kinderen. Voorts stelt de voorzieningenrechter vast dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat er, vanwege het tijdsverloop, een lichter gewicht dan bij de eerdere besluiten, moet worden toegekend aan de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en tevens is ter zitting aangegeven dat de belangen van de kinderen wegens tijdsverloop, zwaarder gewogen zullen moeten worden.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat gelet op het vorenstaande op voorhand niet zonder meer vast staat dat het bezwaar geen redelijke kans van slagen heeft. Gelet hierop is er sprake van onverwijlde spoed voor verzoekster bij de gevraagde voorziening en ziet de voorzieningenrechter aanleiding om het verzoek om een voorlopige voorziening toe te wijzen. Hetgeen overigens nog is aangevoerd, behoeft geen verdere bespreking.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:1332](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 372

MK ABRS, 12-04-2017, 201608040/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Wbtv 28 lid 4

ASIEL. In dit geval heeft de staatssecretaris terecht aangevoerd dat de vreemdeling niet is benadeeld door het gebruik van een niet-beëdigde tolk tijdens het aanmeldgehoor.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris, door niet uiterlijk in het besluit van 14 september 2016 schriftelijk te hebben vastgelegd waarom hij bij het aanmeldgehoor geen gebruik heeft gemaakt van een beëdigde tolk, in strijd heeft gehandeld met de in artikel 28, vierde lid, van de Wet beëdigde tolken en vertalers neergelegde motiveringsplicht.

Het enige wat de staatssecretaris uit de verklaringen van de vreemdeling in het aanmeldgehoor feitelijk aan hem heeft tegengeworpen, is echter dat de vreemdeling zowel in het aanmeldgehoor als in het eerste gehoor te kennen heeft gegeven dat hij altijd in El Jazeera heeft verbleven en wel eens in Omdurman is geweest, maar nooit langer dan een week, terwijl hij in het nader gehoor heeft verklaard dat hij van april tot juli 2008 in Omdurman is geweest. Deze verklaring in het aanmeldgehoor die ten overstaan van een niet-geregistreerde tolk is afgelegd – en dus mogelijk niet goed zou zijn vertaald – heeft de vreemdeling herhaald in het eerste gehoor waarbij gebruik is gemaakt van een registertolk. Onder deze omstandigheid heeft de staatssecretaris terecht aangevoerd dat de vreemdeling niet is benadeeld door het gebruik van een niet-beëdigde tolk tijdens het aanmeldgehoor.

[ECLI:NL:RVS:2017:1040](#)



JnB2017, 373

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 06-04-2017, AWB 16/12251
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 83a

ASIEL. De meervoudige kamer van de rechtbank is van oordeel dat de enigszins terughoudende toetsing door de rechtbank van het standpunt van verweerder over de geloofwaardigheid van de niet met bewijs gestaafde verklaringen en vermoedens van een asielzoeker niet in strijd is met het unierecht, de jurisprudentie van het Hof van Justitie, het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en de jurisprudentie van het EHRM. De rechtbank ziet ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3880](https://ecli.nl/RBDHA:2017:3880)

[Naar inhoudsopgave](#)